

Diesel headquarters

Het gaat goed in de stad. Alle musea open, verkeer op de ringweg weer naar een beschaafde snelheid, de metro bijna af (nou ja..), pontjes erbij, steeds meer vrije fietspaden.

Bent u de laatste tijd wel eens op het Waterlandplein geweest? Heeft u recentelijk nog boodschappen gedaan in de Banne of op het Anton de Komplein? Bioscoopje gepakt in Noord? Decaf soy latte gedronken op de Bos en Lommerweg?

Achterstandsscholen zijn er nauwelijks meer, elke wijk heeft op zijn minst een broedplaats, een strandtent, een categoriaal gymnasium en een nouveau ruigrestaurant.

In plaats van uit onvrede massaal op een radicale lokale partij te stemmen, is heel Amsterdam ineens redelijk alternatief. De Elandsgracht wordt autovrij. Kantoren worden omgebouwd tot betaalbare studentenwoningen, in de grachten zit *soft shell crab* (blauwe krab).

In het Amstelkwartier staan de hijskranen voor een lekkere wolkenkrabber, op het Zeeburgereiland wordt binnenkort het eerste grote blok opgeleverd en in de Houthavens is nu eindelijk ook een aantal hete hangijzers aangepakt. De ondertunneling van de Spaarndammerdijk gaat door, net als het spectaculaire Pontsteigergebouw van Arons en Ge-lauff, ontworpen in 2007. Beter laat dan nooit.

Op verschillende plekken in de Minervahaven is de grond nu bouwrijp voor de eerste woonblokken en ook staat er ineens een theater.

De Danzigerkade zou je beter de Dedatokade kunnen noemen. Dit architectenbureau, dat ook al op de Cruquiusweg en op het Cornelis Douwesterrein in Noord opmerkelijke ontwerpen realiseerde, heeft zo'n beetje alle gebouwen op deze doodlopende landtong getekend inclusief het Amsterdam Theater. Het bureau toont zich keer op keer in staat een fraaie, stoere vorm te koppelen aan een ogenschijnlijk eenvoudige gestandaardiseerde bouwmethode, waardoor steeds binnen het bouw-budget en op tijd opgeleverd wordt. Het op de loer liggende gevaar van eenvormigheid, botte detaillering en afgeraffelde afwerking wordt door Dedato met verve vermeden. Waar de ruimtelijke oplossingen veelal eenduidig en pragmatisch zijn, zijn de keuzes van materiaal vaak verrassend en verfrissend. Doordat er stevast veel liefde, zorg en aandacht wordt besteed aan detail, levert dit steeds weer een ander beeld op.

Het laatste gebouw op de Danzigerkade, naast het eigen bureau en het uit de grond gestampte theater, is de huisvesting van de Italiaanse spijkerbroekenboer Diesel. Waar in eerdere projecten werd gekozen voor schoon beton, is hier gekozen voor een afwerking rondom van kleine vierkante onbewerkte houten shingles, wat een knotsgezellig effect heeft op het verder kneiterstrakke pand. De oostkant, met uitzicht op de haven en de stad, heeft glas van de vloer tot aan de wijd uitkragende dakrand, de blinde gevels aan de zuidkant hebben kleine sparingen die door met shingles afgetimmerde luiken uit de zon worden gehouden. Aan de kant waar de zon ondergaat, vermoed je vanaf straatniveau begroeide loggia's, de bamboe piept boven het dak uit.

Het noorderlicht kan genereus binnenstromen door het zaagtanddak, zoals in een ouderwetse fabriek. De hele houten buitenschil wordt ter plaatse van het maaiveld een klein stukje opgetild, waardoor een licht terugwijkende plint van getrommeld Belgisch hardsteen zichtbaar wordt.

Een decaf soy latte kun je er nog nergens bestellen, maar aan het eind van de strekdam zit al wel al een nouveau ruig restaurant.

★★★★★★★☆☆

Ronald Hooft
r.hooft@parool.nl

